

A Fővárosi Ítéltábla az Óvári és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Dr. Sebők Levente-István Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű alperes és dr. Perczel Márta ügyvéd által képviselt II. rendű alperes ellen elállás érvénytelenségének megállapítása, keretbiztosítéki jelzálogjog törlése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. június 27-én kelt 18.G.41.213/2012/11. számú ítélete ellen a felperes által benyújtott fellebbezés és az I. rendű alperes csatlakozó fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezéseit részben megváltoztatja, és a felperes által az I. rendű alperesnek fizetendő perköltség összegét 4.949.063,- (Négymillió-kilencszáznegyvenkilencezer-hatvanhárom) Ft-ról 5.334.000,- (Ötmillió-háromszázharmincnégyezer) Ft-ra felemeli, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 60.000,- (Hatvanezer) Ft + áfa másodfokú ügyvédi munkadíjból és 15.400,- (Tizenötezer-négyszáz) Ft csatlakozó fellebbezési eljárási illetékből álló másodfokú perköltséget, a II. rendű alperesnek 12.500,- (Tizenkettőezer-ötszáz) Ft + áfa másodfokú ügyvédi munkadíjat.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a 2011. szeptember 29-én benyújtott keresetében egyrészt annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperes 2011. augusztus 15-i nyilatkozata, amelyben a felperes és az I. rendű alperes között a **Sz.....** belterület, .../13, .../12 hrsz.-ú ingatlanok tárgyában 2011. április 28-án létrejött adásvételi szerződésektől elállt, érvénytelen. Kérte továbbá az alperesek által 2011. augusztus 30-án megkötött keretbiztosítéki jelzálog szerződés érvénytelenségének megállapítását, jogszabályba ütközés, illetve jóerkölcsbe ütközés miatt, és a .../13 hrsz.-ú ingatlan tulajdoni lapjára feljegyzett keretbiztosítéki jelzálogjog bejegyzési kérelem törlését, az alperesek tűrésre való kötelezésével. Keresetét a Ptk. 320. § (1) bekezdésére, 369. § (1) bekezdésére, 376. § (1) bekezdésére, 368. §-ára, 302. § b) pontjára,

303. § (3) bekezdésére, 281. §-ára, továbbá a Ptk. 114. § (1) bekezdésére és 200. § (2) bekezdésére alapította. A pertárgy együttes értékét - a felperes és az I. rendű alperes közti adásvételi szerződésekben kikötött 89.192.000,- Ft, illetve 500.000,- Ft vételárösszegek és a jelzálogjoggal biztosított követelés 80.000.000,- Ft összege alapján - 169.692.000,- Ft-ban jelölte meg.

A Fővárosi Törvényszék a 2013. június 27-én kelt 18.G.41.213/2012/11. számú ítéletében a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 4.949.063,- Ft, a II. rendű alperesnek 500.000,- Ft perköltséget.

Határozata indokolása szerint a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a perköltség megfizetéséről, és a pervesztes felperest kötelezte az I. rendű és a II. rendű alpereseket képviselő ügyvédek áfát is tartalmazó munkadíjának megfizetésére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének b) pontja és 4/A. §-a szerint.

Az ítélettel szemben a felperes fellebbezést, az I. rendű alperes csatlakozó fellebbezést nyújtott be.

A felperes az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezésének megváltoztatásával egyrészt annak megállapítását kérte, hogy az elsőfokú bíróság által 2012. február 21-én kibocsátott bírósági meghagyásnak az alpereseket 4.202.000,- Ft perköltség egyetemleges megfizetésére vonatkozó rendelkezése - ellentmondás hiányában - jogerőre emelkedett, kérte továbbá az alperesek javára az ítéletben megítélt perköltség csökkentését is.

Egyrészt arra hivatkozott, hogy a 2012. február 21-i bírósági meghagyással szemben benyújtott ellentmondásokban az alperesek nem tértek ki az őket terhelő perköltségre, sem annak mértékére, összegére, sem pedig az egyetemleges fizetési kötelezettségre, ezért a bírósági meghagyás azon rendelkezése, amelyben az elsőfokú bíróság kötelezte az alpereseket 4.202.000,- Ft perköltség egyetemleges megfizetésére, ellentmondás hiányában jogerőre emelkedett a Pp. 136/A. § (2) bekezdése alapján. Utalt arra is, hogy az alpereseket kellett marasztalni az általuk elmulasztott első tárgyalás költségében, pernyertességtől függetlenül. Álláspontja szerint mindezt figyelembe kellett vennie az elsőfokú bíróságnak ítéletében, erre azonban nem került sor.

Állította továbbá, hogy a perköltséggel kapcsolatos ítéleti rendelkezés, amellyel az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes részére 4.949.063,- Ft-ot, a II. rendű alperes részére 500.000,- Ft-ot állapított meg ügyvédi munkadíjként, nem felel meg a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet előírásainak.

Az I. rendű alperest megillető perköltség összegét a megjelölt jogszabályban foglaltnál magasabb összegben állapította meg az elsőfokú bíróság, és döntését, az előírt mértéktől való eltérést nem is indokolta. Álláspontja szerint az I. rendű alperes esetében a 169.692.000,- Ft pertárgy érték alapján 3.896.920,- Ft, míg csak az ingatlanokra vonatkozó perérték alapján 2.875.076,- Ft lett volna megállapítható ügyvédi munkadíjként, az IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a), b), c) pontjai alapján. A megítélt összeg 10-35 %-kal meghaladja a jogszabály szerint járó díjat.

Rámutatott arra is, hogy mivel a felperes egyetlen - az alperesi elállás érvényességére vonatkozó - jogát érvényesítette a perben, amelyet az elsőfokú bíróság érdemben nem is bírált el, a kereset elutasítására a Pp. 123. §-a alapján került sor, az alperesi jogi képviselőkre nem hárult bonyolult bizonyítási kötelezettség, a perben nem kellett kifejtteniük az átlagos felkészültséget meghaladó szakmai munkát.

Állította, hogy a II. rendű alperes részére megítélt 500.000,- Ft ügyvédi munkadíj meghaladja a jogi képviselő által elvégzett ügyvédi tevékenység valós értékét, mivel a II. rendű alperesi jogi képviselő minimális jogi képviseleti tevékenységet fejtett ki, a tárgyalásokon nem vett részt.

Az I. rendű alperes a csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával, a javára megítélt perköltség 5.334.000,- Ft-ra történő felemelését kérte.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által megítélhez képest, a felperes által megjelölt 169.692.000,- Ft pertárgyérték alapulvételével a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a), b) és c) pontjai alapján, a c) pontban előírt 1.000.000,- Ft-os minimum összegre figyelemmel 4.200.000,- Ft + áfa, összesen 5.334.000,- Ft lett volna megállapítható ügyvédi munkadíjként számára. Az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a c) pontban meghatározott legalacsonyabb értékkel szemben csupán 696.920,- Ft-ot vett számításba.

Hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának IH 2004/54. számon közzétett ajánlására is, hogy annak indokolási része IV. pontjában foglaltak szerint az IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a), b) és c) pontjaiban meghatározott minimumértékek olyan kötelezően alkalmazandó alsó határnak minősülnek, amelyre a (6) bekezdés szerinti mérséklés nem vonatkozik.

Fellebbezési ellenkérelmében - csatlakozó fellebbezésében foglaltakat fenntartva - arra mutatott rá a felperes jogorvoslati kérelmével kapcsolatban, hogy a kereset megváltoztatására nincs mód a másodfokú eljárásban a Pp. 247. § (1) bekezdése szerint, azonban az annak megállapítására irányuló felperesi kérelem, hogy a bírósági meghagyásban megállapított perköltség jogerőre emelkedett, új kereseti kérelemnek minősül. Előadta továbbá, hogy a Pp. 136/A. § (1) bekezdése szerint a bírósági meghagyás részben sem emelkedett jogerőre, a kellő időben benyújtott ellentmondás folytán a bíróságnak új határnapot kellett kitűznie, és ítéletben kellett határoznia a perköltségről a Pp. 77. §-a alapján.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítéletben javára megítélt perköltség összege nem érte el az IM rendeletben meghatározott minimum összeget, ezért téves a felperes ettől eltérő, fellebbezésben kifejtett álláspontja.

A II. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében - tartalma szerint - az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, a javára megítélt perköltség vonatkozásában.

Előadta, hogy teljes egészében egyetért az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében foglalt, a Pp. 247. § (1) bekezdésére, 136/A. § (1) bekezdésére, 77. §-ára alapított érveléssel, hogy a bírósági meghagyás ellentmondás folytán részben, a perköltség tekintetében sem emelkedett jogerőre, a bíróságnak ítéletben kellett rendelkeznie a perköltség viseléséről.

A javára megítélt ügyvédi munkadíj tekintetében kifejtette, hogy annak ellenére, hogy nem jelent meg bírósági tárgyalásokon, beadványait megfelelő időben és a szükséges terjedelemben előterjesztette, a per alakulását folyamatosan figyelemmel kísérte.

Rámutatott továbbá arra is, hogy a javára bejegyzett jelzálogjog értékének alapulvételével 2.600.000,- Ft ügyvédi munkadíj megállapításának volt helye, azt a bíróság 600.000,- Ft-ig volt jogosult mérsékelni az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a), b) pontjai, illetve a 3. § (6) bekezdése szerint. Hangsúlyozta ezért, hogy a számára megítélt perköltség töredéke a jogszabály szerint járó összegnek.

A felperes nem terjesztett elő ellenkérelmet a csatlakozó fellebbezéssel kapcsolatban.

A Fővárosi Ítéltábla a jogorvoslati kérelmeket a Pp. 256/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Megállapította, hogy a felperes fellebbezése nem alapos, míg az I. rendű alperes csatlakozó fellebbezése megalapozott.

Mindenek előtt azt rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a fellebbezési, csatlakozó fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint. A perköltséggel kapcsolatos ítéleti rendelkezés tekintetében abban kellett állást foglalnia, hogy az alperesek javára megítélt perköltség összege megfelelt-e a jogszabályi előírásoknak, meghaladta-e a törvényes mértéket, illetőleg hogy - a csatlakozó fellebbezés szerint - azt kimerítette-e.

A felperes fellebbezésével kapcsolatban a Fővárosi Ítéltábla elsőként azt rögzíti, hogy a 2012. február 21-i tárgyaláson 18.G.41.774/2011/11. számon kibocsátott bírósági meghagyás - az I. rendű és a II. rendű alperesek szabályszerűen, kellő időben előterjesztett ellentmondása miatt - hatályát veszítette a Pp. 136/A. § (1) bekezdése, a 2/2009. számú polgári jogegységi határozat szerint. Az alperesek - elismerést nem tartalmazó, a bírósági meghagyás egészével szemben benyújtott - ellentmondása azzal a joghatással járt, hogy megakadályozta a bírósági meghagyás jogerőre emelkedését, az elsőfokú bíróságnak a perbe vitt jogvitát érdemben kellett elbírálnia, a perköltség viseléséről a Pp. 77. §-a szerint kellett döntenie. Az alperesek részéről a per főtárgya tekintetében, a kereset elutasítása iránt előterjesztett ellentmondás kiterjedt a bírósági meghagyás perköltséggel kapcsolatos rendelkezésére is, ezért nem volt helye a Pp. 136/A. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezés alkalmazásának.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése szerint ha a fél és az ügyvéd között nincs az ügy ellátására vonatkozó díjmegállapodás, vagy ha a fél ezt kéri, a bíróság a képviselő ellátásával felmerült munkadíj összegét a (2)-(6) bekezdésben foglaltak figyelembevételével állapítja meg.

A 3. § (2) bekezdése szerint polgári perben, az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyvéd munkadíjának a pervesztes felet terhelő összege

a) 10 millió Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5 %-a, de legalább 10.000,- Ft,

b) 10 millió Ft feletti, de 100 millió Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetén az a) pontban meghatározott munkadíj és a 10 millió Ft feletti összeg 3 %-a, de legalább 100.000,- Ft,

c) 100 millió Ft-ot meghaladó pertárgyérték esetén a b) pontban meghatározott munkadíj és a 100 millió Ft feletti összeg 1 %-a, de legalább 1.000.000,- Ft.

A 3. § (6) bekezdése szerint a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság a munkadíjat - különösen az ügy bonyolultsága esetén - a (2)-(5) bekezdésben meghatározott összegnél magasabb összegben is megállapíthatja. A bíróság a munkadíj eltérő összegben történő megállapítását indokolni köteles.

A 4/A. § (1) bekezdése szerint az ügyvédi díj 3. §-ban meghatározott összege a tevékenység ellenértékét terhelő általános forgalmi adó összegét nem tartalmazza; azt a díj összegén, mint adóalapon felül kell - a külön jogszabály rendelkezései szerint - felszámítani.

A másodfokú bíróság rögzíti, hogy a felperes a Pp. 24. § (1) bekezdésének, (2) bekezdés f) pontjának, 25. § (3) bekezdésének megfelelően határozta meg a pertárgy együttes értékét 169.692.000,- Ft-ban a Pp. 26. §-a alapján. A perérték az I. rendű alperessel kötött adásvételi szerződések elállással történt megszüntetése tekintetében az ingatlanok vételárával (89.692.000,- Ft), az alperesek közti jelzálog szerződéssel kapcsolatos kereseti igény tekintetében a biztosított követelés (80.000.000,- Ft) összegével egyezett meg.

Az alanyi és tárgyi keresethalmazatot is tartalmazó kereset alapján, a Pp. 51. § a) pontjára is tekintettel az I. rendű alperes tekintetében 169.692.000,- Ft, a II. rendű alperes esetében pedig 80.000.000,- Ft volt a perköltség számítás során irányadó pertárgyérték.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság által az I. rendű alperes javára megállapított 4.949.063,- Ft - áfa nélkül 3.896.920,- Ft - ügyvédi munkadíj az IM rendelet 3. § (2) bekezdésében előírt százalékos számítással, az a) pont szerint meghatározott 500.000,- Ft-ból, a b) pont szerint megállapított 2.700.000,- Ft-ból és - a fennmaradó 69.692.000,- Ft követelésrész tekintetében - a c) pont előírt százalékos mértékkel meghatározott 696.920,- Ft-ból tevődött össze, a helyesen számításba vett 169.692.000,- Ft pertárgyérték alapján.

Az ítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság nem gyakorolta az IM rendelet 3. § (6) bekezdésében biztosított jogát, nem tartotta indokoltnak az eltérést az ügyvédi munkadíj törvényes mértékétől az I. rendű alperes tekintetében.

Leszögezi a másodfokú bíróság, hogy az I. rendű alperes részére megítélt ügyvédi munkadíj tekintetében a felperes fellebbezésével kapcsolatban abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy azt az elsőfokú bíróság a felhívott jogszabályi

rendelkezéshez, az IM rendeletben előírt mértékhez képest magasabb összegben állapította-e meg, illetőleg hogy a kereset elutasításának ítéleti indoka - a Pp. 123. §-ában foglalt feltételek hiánya - miatt eltúlzottnak volt-e tekinthető a perköltség összege. Az ugyanezen rendelkezést támadó csatlakozó fellebbezés tekintetében pedig azt kellett vizsgálnia, hogy az IM rendelet 3. § (2) bekezdésének c) pontja alá tartozó követelésrész tekintetében - az alkalmazott százalékos mértékkel szemben - alkalmazandó volt-e, avagy sem az 1 millió Ft-os minimum érték (Pp. 235. § (1) bek., 253. § (3) bek.).

A Fővárosi Ítéltábla osztotta az I. rendű alperes csatlakozó fellebbezésében kifejtett álláspontját, hogy az IM rendelet 3. § (2) bekezdésének c) pontja alá eső követelésrész tekintetében nem az alacsonyabb eredményhez vezető százalékos számítást, hanem a - nem mérsékelhető - alsó határra vonatkozó előírást kellett alkalmazni. Helyesen hivatkozott az I. rendű alperes az ezzel kapcsolatban kialakult bírói gyakorlatra, miszerint az IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a), b) és c) pontjaiban - a százalékos számítás mellett - meghatározott minimum értékek olyan kötelezően alkalmazandó alsó határnak minősülnek, amelyre a 3. § (6) bekezdés szerinti mérséklés nem vonatkozik. A bíróság mérlegelése, az ügyvédi munkadíj mérséklése a minimum érték és a százalékos érték között lehetséges. Ezért kötelezően alkalmazandó volt a perben az I. rendű alperes tekintetében az IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontjában meghatározott 1 millió Ft-os minimum érték mint alsó határ.

Leszögezi a másodfokú bíróság a felperes fellebbezésével kapcsolatban azt is, hogy az IM rendelet 3. § (6) bekezdése a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységhez mértén teszi lehetővé a munkadíj mérséklését, ezért önmagában semmiképpen nem vezethetett eredményre az a fellebbezésben foglalt érvelés, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 123. §-ában meghatározott feltételek hiányában hozta meg ítéleti döntését.

Rámutat továbbá, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint a megállapítási keresetet a Pp. 123. §-ában előírt feltételek hiánya miatt, a törlési keresetet pedig a felperes bejegyzett jogán alapuló keresetőségi jogának hiányában utasította el.

A kialakult bírói gyakorlat szerint a perköltség megállapításánál a pertárgy értéke, a per tartama, az ügy jellege, bonyolultsága, a beadványok mennyisége, valamint az ügyvédi munka színvonala együttesen kell, hogy figyelembe vételre kerüljön.

A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható volt, hogy az elsőfokú eljárás során a jogi képviselővel eljáró I. rendű alperes részletes és kimerítő írásbeli védekezést terjesztett elő a felperes mindkét keresetére, nem csupán az egyedül vele szemben előterjesztett, az elállással kapcsolatos, hanem a szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti keresetre is. Az ellenkérelme alapjául szolgáló tények, azok bizonyítékai mentén kifejtette érdemi jogi álláspontját a kereset jogalapjával szemben, az annak alapjául megjelölt valamennyi jogszabályi rendelkezésre reflektált, érvelését eseti döntésekkel is alátámasztotta. A

keretbiztosítéki jelzálogszerződés semmisségére alapított keresetet elsődlegesen a felperes keresetösségi jogának hiányában kérte elutasítani, mivel a felperes nem rendelkezett az alperesekkel szemben védendő jogi érdekekkel, a 2/2010. (VI.28.) PK vélemény szerint, továbbá érdemben is vitatta annak megalapozottságát. Az I. rendű alperesi jogi képviselő a 2012. február 21-i hatánapot követő tárgyalások mindegyikén megjelent, az érdemi tárgyalásokon aktívan részt vett.

Mindezekre figyelemmel téves és önmagában elégtelen volt az a fellebbezésben foglalt hivatkozás, hogy a Pp. 123. §-ban előírt feltételek hiányában elutasított megállapítási keresetre, az erre figyelemmel nem bonyolult bizonyítási kötelezettségre, illetve átlagost meg nem haladó felkészültségre figyelemmel mérsékelni kellett az I. rendű alperesnek járó ügyvédi munkadíjat. Önmagában a megállapítási kereset eljárásjogi feltételek hiányában való elutasítása miatt nem volt helye az IM rendelet 3. § (6) bekezdése alkalmazásának. A felperes ezen túl nem hivatkozott olyan körülményre a fellebbezésében, amely - a Pp. 235. § (1) bekezdésére is figyelemmel - alkalmas lett volna az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezése megváltoztatására, az I. rendű alperes részére megítélt ügyvédi munkadíj leszállítására.

A II. rendű alperes részére megállapított ügyvédi munkadíj, az azzal szemben előterjesztett fellebbezés tekintetében ismét rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a számításba veendő pertárgyérték a keretbiztosítéki jelzáloggal biztosított követelés 80.000.000,- Ft-os összege volt.

Helyesen hivatkozott arra a II. rendű alperes az ellenkérelmében, hogy az IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) és b) pontjai szerint részére megállapítható ügyvédi munkadíj összege 2.600.000,- Ft + áfa volt, amelyet az elsőfokú bíróság a jogszabályban előírt mértékhez képest jelentősen - áfá-val növelt 500.000,- Ft-ra - mérsékelte.

Az elsőfokú eljárás iratainak tanúsága szerint a jogi képviselővel eljáró II. rendű alperes érdemi védekezését írásban benyújtott ellentmondásában terjesztette elő, a Pp. által megkívánt tartalomban nyilatkozott a keresetre, indokolt jogi álláspontját kifejtette.

A II. rendű alperes részére pernyertessége miatt 2.600.000,- Ft + áfa összegben megítélhető ügyvédi munkadíjat az elsőfokú bíróság - ténylegesen - mérsékelte, nyilvánvalóan a jogi képviselő által kifejtett perbeli tevékenységre tekintettel. A másodfokú bíróság - a fellebbezésben hivatkozott, ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára figyelemmel - nem látta lehetőségét az ügyvédi munkadíj további mérséklésének.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a perköltség tekintetében a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján részben megváltoztatta, és az I. rendű alperes javára megítélt ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének c) pontjában meghatározott alsó határ figyelembe vételével felemelte, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Mivel a felperes fellebbezése eredménytelen volt, míg az I. rendű alperes fellebbezése eredményre vezetett, a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperest az I. rendű alperes által lerótt 15.400,- Ft csatlakozó fellebbezési eljárási illetékből és - a fellebbezési és csatlakozó fellebbezési együttes perérték alapján, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3), (5)-(6) bekezdései szerint mérlegeléssel megállapított - 60.000,- Ft + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú költség megfizetésére, a II. rendű alperes részére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3), (5)-(6) bekezdései szerint, a fellebbezési perérték alapján ugyancsak mérlegeléssel megállapított 12.500,- Ft + áfa ügyvédi munkadíj megfizetésére.

Budapest, 2014. év április hó 22. napján

. Mika Ágnes s.k.
a tanács elnöke

. Gáspár Mónika s.k.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:

bírószági tisztviselő